

Zondaggroep I, 7 October 1962

Goedenmorgen, vrienden.

Ik zou op deze morgen graag met u willen spreken over:

ENKELE LERINGEN, DIE VOOR EEN GROOT GEDEELTE WORDEN TOEGESCHREVEN AAN MEESTER JOHANNES

Deze wordt vaak geïdentificeerd met de apostel Johannes. Ik meen dat dit niet geheel juist is. Ik zal meteen met de deur in huis vallen en proberen om voor u de fragmenten zoveel mogelijk te doen aansluiten, dan heeft u weinig te maken met mijn commentaar.

Wanneer gij uitgaat in de wereld, zo wordt gij belaagd door de waan, die gij zelf uit de wereld schept. Want ziet, de mens neemt het stempel zijner gedachten en verklaart de wereld tot zijn eigendom, en toch is zij slechts een gave, die hem elk ogenblik ontnomen kan worden. De mens denkt, dat hij de waarheid beseft en verheft zich op zijn kennis en zijn macht. Maar sterker dan hij is de stormwind. Machtiger dan hij is elke kracht in de natuur, en zijn wijsheid is als een korrel zand in een oneindige woestijn. De mens is nietig; en eerst indien hij deze nietigheid en onbelangrijkheid beseft, zal hij kunnen uitgroeien tot het ware begrip van leven.

Nu zeg ik u: er zijn wetten, die ook voor de mens gelden en die hem tot een eenheid maken met het Hogere; want wat nu zand is, is eens rots geweest en wat nu mens heet, is eens deel geweest van een grote kracht. En wanneer het zand wordt meegespoeld door de zeeën, wanneer het wordt verplaatst over geheel de wereld, zo keert het eindelijk terug tot het deelgenootschap met de aarde en de moederrots, waaruit het is voortgekomen.

Dit beseffen is de wet begrijpen, want de wet zegt: Eén zijt gij en één zult gij zijn. Uit eenheid zijt gij tot verdeeldheid gekomen; doch uit verdeeldheid zult ge terugkeren tot eenheid, opdat gij een zijnde erkent: dit is waarlijk mijn wezen, mijn kracht en zo ben ik waarlijk wereld.

Dit fragment is genomen uit leringen, waarin dus begrippen als naastenliefde e.d. worden verklaard. Ik neem dit als inleiding, opdat ik u een inzicht kan geven in de volgende reeks fragmenten, die zich hoofdzakelijk bezighouden met de z.g. geheimleer of inwijdingsleer van Isis, welke ouder is dan de Isisverering, die u uit Egypte kent.

Wanneer Meester Johannes daarop terugkeert, zo probeert hij de mens duidelijk te maken, welke de krachten zijn, die het Al regeren, op welke wij ze het leven tot stand is gekomen en al wat dies meer zij. Ik wil hier nog even uw aandacht vestigen op het volgende:

Alles wat ik zo naar voren ga brengen van zijn stellingen is made gebaseerd op een kennis van de werking en het ontstaan van planeten, van aarde, van maan, het eigen wezen, de werking van de zon. Het is misschien goed, dat u daarmee rekening houdt, omdat dan de beelden its duidelijker tot u kunnen spreken. Verder wil ik er ook nog op wijzen, dat men de principes van zon en aarde in het begin op een bepaalde manier identificeerde. Ook dit is belangrijk, omdat wij zullen worden geconfronteerd met het begin van de Osirismythe, ook al wordt deze niet met name genoemd.

Toen alles jong was en gij nog niet waart, was er het licht. En het licht beheerste de hemel. En ziet, het licht baarde zichzelf en bracht uit zichzelf de lichten voort en gaf ze hunne naam. En deze lichten werden elk beziel en in hen leefden de zielen van hen, die eens zichzelf zouden kennen.

Uit het licht geborene zijt ge, wanneer ge leeft op aarde. Uit het licht geborene zult ge zijn, indien ge terugkeert tot het licht, de zon. En wanneer alle lichten zich verenigen, zo zult gij nog zijn lichte kracht. Doch wie voor zichzelf licht weigert, zal nimmer uit duister tot licht kunnen worden. Slechts wie licht beseft, kan licht zijn.

Toen nu het grote Licht uit zichzelf voortkwam en zich uitte, in vele, was daar tegen het licht het duister, want waar het licht zichzelf deelt, daar is het niet-lichte.

En het licht noemde het niet-lichte Moeder. En ziet zo baarde het licht uit zich de lichte kracht, die reikt tot aan de hemelen. En deze lichte kracht baarde uit zich het lichtend bewustzijn. Zo werd de mens geboren, en zo zijt ook gij geboren.

Van af die tijd werd het lichte steeds sterker en bewuster. En eeuwig was het licht, ook in de mens. Het duister echter trachtte het licht te vreten en het deelde het in vele delen. Doch het licht is niet deelbaar en dus vloeyde het terug toen de kracht van de moeder, de zuster en echtgenote zich, verhief en het licht smeedde tot een hernieuwd geheel.

En dit licht leeft voort, want gij zijt uit dit licht. Gij zijt dit licht en gij beheerst dit licht.

Wanneer gij gaat in de oude tempel, speurend naar het vergeten geheim, zo vindt gij daar licht en duister. En ziet het licht is de Moeder, maar het duister is de geborgenheid, waarin zij baart.

Uit licht en duister komt voort het leven. Het leven erkent zichzelf en ziet zich gedeeld, en zich gedeeld ziende streeft het naar eenheid. Wie binnengaat in de tempelhof, hij zal erkennen het goud en het zilver. Hij zal door het zwakke blauw gaan en binnentreden. En als hij binnentreedt, dan is zijn licht als zilver, want hij is een geborene. En in het zilver zal een stem hem roepen en zeggen: Ziet, dit is de tempel van de wereld, de Moeder. Gekroond is Zij met de hoornen van de lichtende maan. Zij staat met haar voeten op de aarde. Met Haren kroon beroert Zij de hemel. En uit Zich erkent Zij voortdurend en weerspiegelt Zij voortdurend de kracht van het Al, waaruit al geboren is.

Kniel voor de Moeder en erken Haar, want, ziet, Zij is groot, machtig en zonder gelijke. En hij, die binnengaat en erkent, knielt voor de Moeder en bewijst Haar eer. Maar aanbidden doet hij Haar niet, want Zij is Zelve geborene en daarom zuster en gelijke van allen. En Haar erkennende zegt hij tot Haar: Ik aanvaard U en neem U tot mijn echtgenote. Want ziet, slechts uit het samengaan van het licht in mij en het licht in U het samengaan van de vorm, die Gij zijt en de vorm, die ik ben, zal het werkelijke licht voor ons herschapeu zijn.

En dan spreekt de Moeder tot hem en zegt; Ga voort. En hij treedt binnen in de tweede Hal.

In de tweede Hal is het lichtend goud. En hij zal zeggen:

O, Heer Zon, U eer ik. In U aanbid ik het eeuwig Licht, dat het Al heeft geschapeu. Het licht der zon zal vragen met een stem, die trilt door het goud:

Hebt gij de Moeder bekend? En hij zal antwoordeu:

De Moeder heb ik aanvaard en uit Haar werd ik gezondeu. Dan zegt het gouden Licht:

Broeder.

En hij, die is binnengeetredeu, knielt neer; en neerknielende erkent hij het goud en eert hij de Bron, die het gouden Licht heeft voortgebracht. Dan klinkt de stem: Broeder, ga voort.

En hij treedt in een derde tempel. Zijn schredeu vingeu slechts de vage Schemering van verkleurend blauw. Boveu hem is het zwart van een uitspansel zonder sterreu. En hier zal hij zich afvragen: Wat ben ik? En zich dit afvragende klinkt hem de stem:

Hebt gij erkend de zuster? Hebt gij erkend de broeder? Hebt gij u bekend in hen tot mij? En hij zal antwoordeu:

Ik heb beideu bekend, doch U, o Schepper, ken ik niet. Dan spelleu de lichteu in het duister en ziet hij oneinge wereldeu en oneinge vlakteu. En de stem zegt hem:

Ziet, dit ben ik.

Hij zal antwoordeu:

Meer dan dit zijt Gij, Heer,

En in het duister, dat terugkeert, zal een klank klingeu, machtiger dan alle tempelkoreu. Zij zal een naam zingeu en een woord en wederom zal de stem zeggeu:

Eer mij nu; want ziet, dit ben ik. Maar hij, die weet, zal antwoordeu:

Meer dan dit zijt Gij, o Heer.

En een derde maal klinkt de klank en zijn de beelden verward door elkaar als een gouden overvloed. Uit zilver en goud, ja, uit alle kleuren opgebouwd staat voor hem een zuil van licht en die spreekt:

Dit ben ik. Zie en aanbid mij. Maar hij, die weet, zal antwoorden:

Meer dan dit zijt Gij, o Heer.

Dan dooft alle duister, dan is er niets rond hem. Maar uit hemzelf breekt het licht, en het zal zijn gouden en zilver. En de blauwe schemer verdrijvend zal hij weten en de stem zal zeggen;

Ziet, dit ben ik. En de wetende antwoordt:

In mijzelf erken ik U, o Kracht en Schepper.

Dan gaat hij terug en hij is licht. En op zijn weg vindt hij water, vindt hij vuur, vindt hij aarde en de stormwind van het einde der wereld. Tot elk van hen zal hij zeggen:

De kracht is het licht in mij. En zij zullen wijken en hem onderdanig zijn, want zo is de gang in de tempel,

Hierop volgt een fragment, dat zich direct bezighoudt met de plicht van de mens. Waar dit ook wordt gezien van uit het standpunt van iemand, die een redelijke inwijding heeft gehad, meen ik het hierop te kunnen laten volgen.

Gij zijt mijne kinderen, geboren uit de stof en gij leeft uit het licht. Hij nu, die leeft uit het licht, maar geboren is uit de stof, zal zo leven, dat het licht zich uit in de stof. Hij zal de stof maken tot het bekken, waarin het vuur der eeuwigheid kan branden.

Gij zult elkander erkennen, want licht is niet te scheiden van licht en het innerlijk vuur is niet te scheiden van ander vuur.

En zo elkander erkennend en elkander steunend en dienend, zult gij uit uzelve bouwen een kracht, waarin het licht der zon kan rusten.

Aanvaard elkander wel, bestrijd elkander niet, want er is geen macht groter dan de macht, die u het leven geeft; het licht, dat in u woont.

Veroordeel elkander niet, want er is geen recht buiten het alonthullend recht van het licht, dat in u en in al het zijnde woont.

Wees nederig en dien elkander, want gij in de stof dient het licht te eren, niet slechts het licht dat in u woont, maar het licht dat woont in alle dingen.

In u zal een naam zijn; het geheime zegel van uw wezen en uw verbond met het licht » Het licht, dat gij zijt, zal worden tot een naam; en zo gij deze naam spreekt, spreek haar slechts na de namen, die gij buiten u erkent.

Weet, dat leven is: het huwen van stof en geest. Weet dat leven is, het samenvlechten van krachten van licht en stof. Weet, dat leven is: uiten en erkennen de Schepper Zelve, tot gij herboren in Hem en tot Hem zelve zijt lichtende, scheppende, kracht, eeuwig en ongebonden, voortbrengend materie, maar nimmer zijt de materie.

En zo gij uw weg trekt over de wereld, bindt u niet. Want hij, die zich bindt aan dat, wat minder licht kent dan hijzelve, is geketend; en het licht zal in hem doven, opgeslorpt door dat wat minder licht kent. Maar wie vrij gaat over de wereld, zal gaan van licht tot licht en overal zal hem als een baken uit de verte het sterkere licht, het hogere bewustzijn wenken. En drinken, daaruit zal hij sterk zijn en krachtig.

Vreest niet, kinderen. Want hij, die vreest, dooft het licht, maar verheugt u. Want ziet, de vreugde is de laaiende vlam, opgaand uit het vuur, dat in U leeft. Het is het verspreiden van het licht, dat gij zijt.

Strijd niet, want strijd is vuur dat vuur verteert. Maar waar twee vuren elkander ontmoeten, vinden zij geen voedsel meer en deinzen terug. Doch waar het vuur niet strijdt met vuur, maar samenwerkt met vuur, daar is een macht, die zelfs de bergen niet kunnen versterken en die de zeeën kan verteren.

Zo zeg ik u, mijne kinderen, erkent de kracht en de eenheid, die u samenbindt door het licht, dat in u woont. Verwerpt de scheiding en de verdeeldheid, die slechts voortkomen uit de schijn van verschil; die slechts voortkomen uit het stoffelijk besef. Want niet zal men het licht delen en het venster, waardoor het valt, maar men zal het slechts kennen aan de bron, waaruit het voortkomt.

In deze drie citaten vinden wij iets terug van een zeer oude esoterische leer. Een leer, waarbij ongetwijfeld elementen van het Christendom te herkennen zijn, maar die anderzijds, ook de grote waarden van vergeten leringen en vergeten tempels weer in de herinnering: roept.

Deze Meester Johannes is zijn leringen ongeveer 7 á 800 jaar na Chr. begonnen en of schoon hij hoofdzakelijk in Azië en soms ook in Klein-Azië aan slechts weinigen zijn onderricht gaf, mogen we toch wel zeggen dat hij een band vormt, waarbij het Christendom dat in die tijd groeiende was en de oude inwijding, de oude wijsheid werden verenigd.

Hoe hijzelf leeft, is moeilijk te omschrijven, want ook in deze dagen zal deze Meester nog wel de aarde betreden. Maar wat hij brengt, dient men te begrijpen en aan te voelen. Hoe hij de mens zelf ziet, moge blijken uit enkele andere onderrichtingen, die ik dus ook weer heb samengevat en welke ik hier dus niet als afzonderlijke citaten in zijn eigen woorden wil weergeven, zoals ik zo even deed, maar alleen zal samenvoegen.

Een mens is een wezen, dat kan worden vergeleken met een licht, waarvoor men een gekleurd glas heeft geplaatst. Men denkt dat het licht alleen rood, blauw of groen is, maar het licht zelve is altijd wit. De kleur van uw leven wordt bepaald door uw lichaam, Uw denken zelf bepaalt hoe de kracht van uw ziel in een bepaalde kleur de wereld bereikt. Alles, wat ge doet om meer uzelf te zijn (in de zin van verschillend van anderen), kan tot gevolg hebben dat de kleur sterker wordt; in heel veel gevallen echter ook dat ze gelijktijdig donkerder wordt. Een mens moet de helderheid, die in hem leeft uitstralen. Maar hij kan, dit alleen doen, als zijn bewustzijn en zijn besef zich vrijmaken van een te persoonlijk denken, een te persoonlijk leven.

Bewustzijn is iets anders dan denken. Want de mens, die denkt, bouwt voor zichzelf tempels en paleizen, maar zij zijn nooit werkelijkheid. De mens, die bewust wordt, erkent de tempels en paleizen die bestaan en ziet ze als een toevlucht, een woning in geval van nood.

De gedachten van een mens zijn verder geneigd om aan een ieder en aan alles een masker op te leggen. Zij vertroebelen vaak de werkelijkheid en mogen slechts worden gezien als een hulpmiddel, wanneer het licht in ons dreigt te doven door invloeden, die wij niet beseffen; dan mogen wij het denken gebruiken om het licht weer te doen stralen.

Maar het is niet de gedachte van de mens, die voor de bewustwording belangrijk is. Het is het licht, dat in de mens leeft; en dat licht komt sneller en scherper tot uiting in zijn daden, in zijn aanvaarden van de wereld, in zijn streven en in zijn gevoel dan het ooit tot uiting kan komen in zijn verstandelijke redeneringen en zijn filosofie.

Hier wordt dus een aanval gedaan op de rede. Ik geloof, dat u ook in de leringen van de Orde de laatste tijd bemerkt zult hebben, dat wij u de rede proberen voor te stellen als een werktuig, een instrument, waarmee men voor zichzelf en tegenover zichzelf in de wereld mogelijkheden schept, maar dat hetgeen in u leeft, wat u innerlijk gevoelt, toch wel zeer belangrijk is. Hier komen dan enkele fragmenten, die samenhangen met wat u bereiking zou kunnen noemen.

Wanneer de mens zichzelf niet een vorm oplegt doch zichzelf is, zo is hij deel van de grote Kracht en de grote Kracht leeft in hem. En naar de geardheid van zijn wezen zal hij deze Kracht zijn en hij zal Haar werkelijk maken in al wat licht kan ontvangen.

Zo is de macht groot, en kan men de doden opwekken, kan men de wolken bevelen en kan men de zon doen stilstaan, want niets is onmogelijk voor het licht, omdat het licht sterker is dan alle vorm. Maar hij, die het licht in zichzelf niet erkent of hij, die het licht dat in hem leeft wil binden, wil ketenen aan zijn gedachten en zijn wereld, hij maakt het dit licht onmogelijk om te werken; want zo besloten, vindt het geen weerklank in de werkelijke kracht van het Goddelijke, waaruit het is voortgekomen, en zonder deze weerklank is het machteloos.

Wanneer de vormen doven blijft het licht voortbestaan en met het licht de kracht. Maar wanneer de vormen doven, blijven ook de gedachten voortbestaan. En de ketenen der

gedachten blijven de gevangenis van het lichte, totdat het lichte zichzelf niet meer herkent en droomt van een duisternis, waarin het kan uitdoven.

De gedachtegang is ook hier weer duidelijk, zou ik zeggen. De macht van de mens komt niet alleen voort uit het feit, dat er een God is. Het wordt eerder ontleend aan een absoluut gevoel van eenheid met het Goddelijke, en die eenheid kan altijd en overal bestaan. Wanneer de mens zich door zijn denken te scherp onderscheidt van het Goddelijke, dan komt hij vanzelf tot het ogenblik dat het Goddelijke geen antwoord meer kan geven. Hij heeft een grens getrokken en door deze grens kan hij zich dus ook wanneer hij is overgegaan afzonderen van iedereen en alles, en dan gelooft hij niet meer aan het licht, dat hijzelf is en in dat geloof hoopt hij dan duister te worden.

Het zijn gedachtegangen, die voor een groot gedeelte onmiddellijk belangrijk kunnen zijn. Misschien heeft u ergens iets van de kracht en de betekenis aan gevoelt, die voor iedereen schuilt, dus niet alleen op redelijk niveau maar ook op ander niveau in de citaten en in de paar kleine leringen, die ik daaraan toevoegde.

Nu heeft menig grote Meester op zijn wijze een gebedsformule geschapen, een soort bede en poging om contact te krijgen met het Goddelijke. Ik heb in deze les hoofdzakelijk geput uit de leringen van Meester Johannes. Er zijn echter ook verschillende andere Meesters, die een soortgelijke vorm hebben geschapen, d.w.z. een vocalisatie van het weten omtrent de innerlijke verbondenheid en van de verhouding tot het Eeuwige. Begrijp mij goed; dit zijn geen gebeden, die voor een ieder bestemd zijn, zoals b.v. het Onze Vader. Het Onze Vader is een uitdrukking van de eeuwige Kracht, de relatie van de mens, de onbewuste mens, tot God de Vader, de wijze, waarop hij zichzelf beschouwt als schuldig, als onvolmaakt en uit God a.h.w. al datgene, wat voor hem nodig is om verder te gaan, zoekt te verwerven. Maar deze gebeden u kunt ook zeggen meditaties, want het verschil is niet groot, komen dus hoofdzakelijk voort uit een Meester, die een kring van meer ingewijden leert zich a.h.w. in te stellen.

Ik wil daarmee deze bijeenkomst dus zo langzamerhand voor zover het mij betreft besluiten en ik zal u een viertal formules geven. Nu wil ik u gaarne daarbij een raad geven. Wij zoeken hier ten slotte wijding, geen ontleding, geen verstandelijke ontleding. Laat deze formule niet alleen maar redelijk op u inwerken als een mooi gebed of iets, dat kunstzinnig klinkt, maar probeer eens daarachter te voelen wat daarvan de inhoud is, wat daarin aan magische Godsgebondenheid ligt. Ik zal de gebeden om niet verder te storen ook niet vernoemen naar een bepaalde Meester, die ze heeft geschapen. En zo zeggen wij allereerst:

Ik, vonk van licht uit Uw lichte kracht geboren, erken.... mijzelf en in mijzelf U. Uit U trek ik licht in licht lichtende sporen, aanvaardend wat Gij zendt, wetende in U ben ik harmonie en vrede en met al verbonden.

Ik, die U aanvaard en werk uit Uwe wil, ik ben van U niet te scheiden. Ik weet, dat Gij met mij verbonden zijt zonder grens. Bepaal mijn vorm en mijn weg naar Uw willen, maar laat mij zijn vonk van Uw zijn kracht van Uw kracht, erkennend Uw wezen in mijzelf, erkennend mijzelf in Uw wezen.

En het tweede gebed luidt dan als volgt:

Gij, Kracht die voortbrengt, Gij geheim, verborgen in oneindigheid, hoe moet Gij lief hebben al wat Gij in de tijd hebt geschapen om het te doen voortgaan zonder grenzen, vervormend steeds en toch hetzelfde leven.

Gij hebt lief zonder grenzen. Ik wil lief hebben zonder grenzen om U. Gij houdt mij in stand door Uw liefde. Ziet, met mijn liefde dank ik U voor mijn bestaan.

Gij zijt kracht en uit Uw kracht leef ik. Ik neem Uw kracht en uit Uw kracht schep ik de weerkaatsing van Uw liefde in alle leven, geef ik leven aan dat wat dreigt te sterven en volbreng ik Uw wil in alle dingen. Want Gij zijt de liefde, die mij koestert en de kracht, die mij in stand houdt. Gij zijt het wezen, waaruit ik ben voortgekomen en waartoe ik terugkeer. Gij zijt de waarheid, die bestendig is in de wisseling van vorm en schijn.

En een derde Meester geeft aan zijn leerlingen de formule:

Uit kracht van al aanvaard ik alj verwerpend niet maar slechts erkennend het zijn dat Gij zijt, Heer. En alomvarend geef ik U de klank, het woord, het Al, dat is erkenning van het leven en de dank van het leven, dat het Al erkent.

Gij hebt Uw naam in mij geschreven. Schrijf dan met mij Uw naam in alle zijn,

Gij zijt de wil, ik ben het lijdzaam volgen.

Gij scheidt; de schepping is een druif; en door de strijd daaruit geperst word ik tot Uwe weg, Laat mij dan zijn Uw kracht, Uw licht en slecht Gij elke grens, opdat ik slechts nog zij een deel van U en niet meer mens of geest.

De laatste bede is een ietwat andere. Een Meester, die als volgt zijn leerlingen leert spreken tot God:

Gij zijt, o Heer en Gij zijt al. In al leeft Gij en al leeft slechts uit U. Zo wil ik niet verwerpen,

Gij zijt al, o Heer en leeft in al en al leeft slechts in U. Zo wil ik aanvaarden al wat mij in het leven wordt gebracht.

Maar Gij, Die al zijt, zijt in mij. Wil mij steeds door Uw weten sterken tot in het Al Uw wezen ook door mij tot uiting is gebracht.

Leer mij, o God, uit Uwe kracht te leven. Leer mij te minnen U en om U al wat uit U leeft.

Weest Gij mijn steun, wanneer ik nog te veel op mijzelve wil betrouwen. Weest Gij het oordeel, dat mij recht maar ook de liefderijke kracht tot vervolmaking geeft.

In deze vier eenvoudige zinsneden, gebeden en meditaties, vrienden, liggen veel van hetgeen uw wereld beroert, veel van hetgeen voor u belangrijk is in deze dagen, want de oudheid herleeft en het oude mysterie herontstaat. Het verborgene wordt geopenbaard en dat, wat zich eens verheven waande, wordt vernederd, terwijl het nederige soms verheven wordt. Want dit is de tijd, waarin de waarheid hernieuwd Gods naam schrijft in de schepping, althans voor uw wereld.

Het is daarom, dat ik op deze morgen die vooral aan wijding is gewijd en daartoe was bestemd probeerde u een beeld te geven van de Godsgebondenheid van de inwijdinggang van de mens. Ik heb een ogenblik gehoopt, dat een tweede spreker mij nog zou kunnen vervangen, maar het blijkt dat de vele bezigheden op uw aarde, de vele noodzakelijke bezigheden in de sferen op het ogenblik een tweede spreker niet toelaten. En daarom wil ik toch nog even een paar korte woorden spreken, voordat ik u verlaat.

Deze groep is een wijdinggroep. Wijding en lering verschillen niet zoveel. Alleen spreekt bij de lering het verstand en behoort bij de wijding vooral het hart te spreken. Wat deze groepen kunnen zijn ook een wijdinggroep is meer dan ge u kunt voorstellen. Maar dat kan alleen, als het ook uit uzelf voortkomt. Want hoe kunnen wij waarlijk de wijding vinden, de verbondenheid met God, indien we vooroordelen en ergernis in onszelf dragen? Hoe kunnen we de innerlijke verbondenheid met de Eeuwige aanvaarden, hoe kunnen we de sfeer (Zijn aanwezigheid) een ogenblik herscheppen, wanneer de mensen verward zijn, wanneer ze redeneren, wanneer ze spreken?

Ge zijt hier samen en ge dient een geheel te vormen. Een geheel, waarin de elementen misschien van keer tot keer kunnen wisselen, maar toch een geheel. Een verwachting, die het Goddelijke wil aanvaarden. Is die stemming er niet, dan wordt wijding leeg, woord zonder zin. Maar is die eenheid er, dan is er een sfeer, dan is er een kracht en een verbondenheid. En die behoeft heus niet alleen te liggen in de gedragenheid van woorden en onderwerpen.

Als ik u dit zeg, dan klinkt het misschien als een kleine ontheiliging, een soort waarde vermindering van al hetgeen ik u in het voorgaande bracht. Maar onthoud dit van mij, vrienden.

Alle wijding is het ontvangen van God, van licht. Het is niet een bepalen van je eigen houding. Het is niet een omschrijven van je eigen taken of plichten. Het is een ontvangen van licht.

Wijding, dat is in zekere zin het ontwaken van het priesterschap in je wezen; dat is het ogenblik dat God spreekt door jou en voor jou, dat je handeling niet meer is ik maar deel van de oneindigheid.

Het is natuurlijk moeilijk om steeds weer zo iets te bereiken en dat in de mens blijvend vast te leggen en te continueren. Maar wanneer ik na alle mooie formules van de Meesters en hun vreemde kracht daarachter mijn eigen visie voor deze groep een ogenblik ook in de mediterende vorm mag vastleggen, zou ik willen zeggen;

Niet kennende elkander, niet kennende God, komen wij tezamen om te aanvaarden dat wat is: de God, Die in ons leeft.

De mensheid als gezellen ons gegeven, de mensheid met wie men samen leert en speelt en strijdt, juist nu gebonden aan de tijd, nog niet bevrijd om slechts het licht te ontvangen en uit het ik het licht te geven willen wij gezamenlijk bestaan in eenheid van ontvankelijkheid en in het wel verbonden streven, opdat uit woord en licht en aanvaarden worde geboren de heilige naam van God, opdat uit ons een ogenblik het beperkende duister worde verdreven en leven kan de eeuwigheid, waarin niet slechts de wijsheid maar bovenal de band, die het Al verbindt, in lichte glorie troont.

Dat lijkt mij de omschrijving van onze poging op een ochtend als deze.

En wanneer ge daaraan een bede wilt toevoegen, een mensenbede, dan zou ik u dit willen voorstellen:

Laat mij, o Schepper, Alkracht, steeds meer zijn deel van U en steeds bewuster levend deel van Uw werk, vervullend Uwe wet, herscheppend Uw volmaaktheid,ervarend de innige verbondenheid met al wat uit U is, met al wat Gij zijt in alle wereld, die ik ken.

Leer mij, o God, niet met mijzelve, maar altijd met Uw kracht te leven en slechts uit Uwe kracht bewogen mijn weg in Uwe naam te gaan.

En met deze bede, die mij dan de meest treffende lijkt voor een mens in uw dagen, ga ik afscheid van u nemen, vrienden en is onze bijeenkomst ten einde.

Ik wens u werkelijk al dat licht, al die vreugde, die innerlijke sterkte, welke noodzakelijk is om te voldoen aan de grote eis van deze dagen: verbonden te zijn met God en zonder vooroordeel of verwerping Zijn kracht, Zijn licht uit te dragen met alle middelen daar, waar anderen in duister lijden.

Ik wens u verder een aangename zondag.